

Renunțare

Mihai Eminescu

Aș vrea să am pământul și marea-n jumătate,
De mine să asculte corăbii și armate,
De voi clipi cu ochiul, cu mâna semn de-oi face,
Să-și miște răsăritul popoarele încoace;
Sălbatecele oarde să curgă râuri-râuri,
Din codri răscolite, stârnite din pustiuri;
Ca undele de fluviu urmeze-ale lor scuturi,
Întunece-se în zare pierdutele-nceputuri,
Un râu de scânteiere lucească lănci și săbii,
Iar marea se-nspăimânte de negrele-mi corăbii.

Astfel război porni-voi. Voi arunca încaltea
O jumătate-a lumii asupra celeilalte.
Privească-mă atunci preoți: un monstru ce se-nchină,
Când oardele-i barbare duc moarte și ruină.
Ruga-mă-voi cu mâna uscată ținând strana,
Deasupra mea cu-ntinse aripi va sta Satana;
Cu tronul meu voi pune alături sicriul,
Când gloatele-mi în lume ar tot mări pustiul,
Să simt că nu se poate un Dumnezeu să-mi ierte
Cetățile în flăcări și țările deșerte...
Astfel doar aș preface durerea-mi fără nume,
Dezbinul meu din suflet într-un dezbin de lume.

Și tot ce-ncântă ochii cu mii de frumuseți,
Tot ce pământul are și marea mai de preț,
Grămezi să stea toate la mine în comori.
Alături cu ele să trec nepăsători,
Simțindu-mă în mine stăpân al lumii-ntregi,
Un zeu în omenire, un soare între regi
Și raze să reverse din frunte-a mea coroană...
Să-ngenunchez înainte-ți așa ca la icoană
Și descriindu-ți toată puterea fără seamă
Să-ți zic: Ia-le pe toate, dar și pe mine ia-mă!

Nu mă iubi! Ca robul să fiu pe lângă tine,
De-i trece, în jos pleca-voi a ochilor lumini,
Dezmoștenit de toate, la viață abdicând,
Să nu-mi rămână-n minte decât un singur gând:
C-am apucat un sceptru, cu dânsul lumea-ntreagă,
Păstrându-mi pentru mine durerea că-mi ești dragă,
Înamorați de tine, rămână ochii-mi triști
Și vecinic urmărească cum, marmură, te miști.

POEZII ONLINE

În veci dup-a ta umbră eu brațele să-ntind,
De-al genei tale tremur nădejdea să mi-o prind,
Să-mi reazim a mea frunte de zidurile goale,
Atinse de-umbra dulce a frumuseții tale.